

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

w sprawie **P.Z.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 19 listopada 2025 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 21 lutego 2024 r., sygn. akt II K 900/23,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze łącznej (pkt III sentencji tego wyroku) i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-
Śródmieścia we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.**

Jacek Błaszczyk

Waldemar Płóciennik

Kazimierz Klugiewicz

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, na podstawie art. 387 § 1 i 2 k.p.k. uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego

bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wyrokiem z dnia 21 lutego 2024 r., sygn. akt II K 900/23, orzekł:

I. uznał P.Z. za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2017 r. do września 2018 r. we W., działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem uporczywie nękał J.U., wzbudzając w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poprzez wysyłanie do niej wiadomości tekstowych za pośrednictwem SMS-ów, wiadomości na portalu F., I. oraz wiadomości mailowych, które stanowiły groźby i wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że będą spełnione oraz istotnie naruszyły jej prywatność, a nadto utrwalił wizerunek nagiej J.U. bez jej zgody, rozpowszechniając na portalu I., czego dopuścił się w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, tj. za winnego czynu z art. 190 k.k. i art. 190a § 1 k.k. i art. 191 a § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190a § 1 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał P.Z. za winnego tego, że w dniu 24 stycznia 2018 r. we W. publicznie zaprezentował treści pornograficzne osobom, które sobie tego nie życzą na stronie internetowej Instytutu [...] Uniwersytetu [...] w postaci zdjęć z nagim wizerunkiem J.U.,

tj. przestępstwa z art. 202 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 202 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł środek kompensacyjny w postaci obowiązku zapłaty przez oskarżonego na rzecz J.U. kwoty 3000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do pisemnego przeproszenia J.U. za pośrednictwem Sądu.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się z dniem 29 lutego 2024 r. (k. 267, tom II).

Od tego orzeczenia, kasację na korzyść skazanego wniosł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej (pkt III sentencji wyroku), podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k. poprzez niezasadne uwzględnienie wadliwego wniosku oskarżonego P.Z. o skazanie go bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wydanie wyroku skazującego, pomimo że wniosek ten został sformułowany z rażącą obrazą art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r.), polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary łącznej roku pozbawienia wolności (z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat), w wyniku połączenia kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej oraz kary 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za czyn opisany w punkcie II części dyspozytywnej, tj. powyżej górnej granicy ustawowego wymiaru kary łącznej, gdyż zgodnie z treścią wskazanego przepisu prawa materialnego, sąd winien wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, a zatem w wymiarze nieprzekraczającym 10 miesięcy pozbawienia wolności

Wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie wskazano w kasacji, że Sąd orzekający, rozpoznając wniosek złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k., ma obowiązek sprawdzenia, czy zaproponowane przez

oskarżonego kary oraz inne środki reakcji karnej za przestępstwo zgodne są z przepisami prawa, zaś w przypadku stwierdzenia takiej niezgodności niezbędne jest uzależnienie decyzji sądu od konwalidacji wniosku lub rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych. W kontekście wymiaru kary łącznej niewątpliwe jest, że niezależnie od dokonanych w ostatnich latach zmian przepisu art. 86 § 1 k.k. górną granicą kary łącznej co do zasady jest suma kar podlegających łączeniu. Jeżeli w niniejszej sprawie za dwa zbiegające się przestępstwa wymierzono kary jednostkowe 8 miesięcy i 2 miesięcy pozbawienia wolności, to górna granica kary łącznej nie mogła przekraczać 10 miesięcy pozbawienia wolności. Oczywiście jest więc to, że orzeczenie przez Sąd *meriti* w takim układzie procesowym kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze roku stanowiło oczywiste i rażące naruszenie art. 86 § 1 k.k., mające przy tym istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Konieczne stało się zatem uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi *a quo* do ponownego rozpoznania w celu ukształtowania wymiaru kary łącznej zgodnie z jej granicami wyznaczanymi przez art. 86 § 1 k.k., mając również na uwadze potrzebę rozważenia kwestii intertemporalnej związanej ze zmianą treści tego przepisu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w

Jacek Błaszczyk Waldemar Plóciennik Kazimierz Klugiewicz

[WB]

[a.ł]